

Ами седне далеко,
 Тамъ презъ двора напреко
 И си гледа тя отвънъ,
 Какъ при свѣтлия огънь,
 Баба седи самичка,
 Яде сладка чорбичка . . .
 Манжа чудно мирише
 Писана си въздишѣ . . .

Е. П.

Старецъ и деца

(Приказка по Саша Черний)

Живѣлъ въ гората самичкѣ единъ старецъ-пустинникъ. Еднажъ той трѣгналъ да иде въ града. Била страшна горещина. Гушеритѣ разтворили уста, тежко дишали и се криели подъ камънитѣ. Птицитѣ сънливо дремали по клонитѣ на дърветата. Само мухитѣ не спали. Колкото е по-топло, толкозъ повече тѣ сж весели.

И какъ да се отърве човѣкъ отъ тѣхъ? Тогазъ хората не носили шапки и старецътъ махалъ съ едно шумнато клонче надъ главата си и пждилъ мухитѣ. Но нищо не помагало. Мухитѣ били тѣй нахални, че не искали и да знаятъ отъ клончето, а кацали върху голата глава на стареца. Старецътъ билъ добъръ. Всички звѣрове и бубулечки го обичали и обожавали. А и той ги обичалъ. Но и най-добриятъ човѣкъ ще се разсърди, когато двесте, триста пжти махне съ ржка и рече „шт“ и мухитѣ пакъ не бѣгатъ . . .